

AĞIT

Nilay ERİK

“Gerçekten mi? Ne demiş başka doktor? Yarın mı belli olacak?” Ardına sorular soruyor annem. Ahlar, vahlar... İçime bir sıkıntı giriyor, başıma bir ağrı... Karşısındakinin cevapları ya tek kelimelik olmalı ya da susuyor...

Nihayet telefonu kapatıyor. Yüzüne soru sorar gibi baktığımı görünce, “Elif...” diyor, salondan çıkıyor. Beş dakika sonra yanıma geliyor. Ben dayanamıyorum artık, “Anne anlatmayacak mısınız?” diyorum. Duymuyor sanki beni. Telefonunu kurcalıyor gelişi güzel, bir o tarafa bir bu tarafa bakınıyor, bir şeyler arıyor gibi. Az önce ayakta dimdik duran uzun boylu, heybetli o kadın gidiyor sanki yerine neredeyse on santim kısalmış kamburu çıkmış avurtları çökmüş yaşlı bir kadın geliyor. Yanıma gelip bana sarılıyor. “Çok mu kötü anne?” diyorum. “Kötü” diyebiliyor anca. Boğazı düğümlemiş. Genelde ben, onun göğsüne yaslanırım; o, başımı okşar. Bu kez başı kupkuru göğüslerimde hüngür hüngür ağlıyor. Beş yıl önce bu hastalığı yenmişti oysa. Ah teyzem benim...

Saçları, gözleri, o güzel çocuk yüzü... Hastalığına da yıllara okuduğu gibi meydan okumuştı. Çok güzel teyzem... Öyle sadece benim için güzel değil. Gerçekten güzel. Çılgın, söz dinlemez, asi. On sekizine basmadan evlenmiş. Öyle âşık olmuş ki... Dedem bile durduramamış onu, doğru bildiğinden şaşmaz. Eser dayım, biraz da dedemin baskısıyla vazgeçirmeye çalışmış teyzemi. Hatta öyle bir tokat atmış ki sokağın ortasında ona... Dinler mi hiç... “Öldürseniz de evleneceğim.” diye bağırıp çağırmış. Dayımın içi burkulmuş ona vurduğum diye. Kar gibi beyaz ve yumuşak, dokunsanız eriyip gidecek bu güzel yüze... Burnundan akan kanlara karışan gözyaşlarını görünce yumuşamış, kıyamamış ona. Hâlâ da en büyük destekçisi teyzemin.

Dedem taş... Ne yaptılarsa ikna olmamış. Ufuk ağabeyimin doğumu bile yumuşatmamış onu. Beş yıl masal gibi bir evlilikleri olmuş. Hâlâ dinleirim teyzemden her gününü. Ezberledim. Eniştem, trafik kazasında vefat etmiş. Dedem, eniştemin cenazesine gitmemiş ama kapılarını açmış teyzeme. Aynı evde ölene kadar yaşamış teyzemle.

Annem, hızlıca valizine birkaç parça giysi doldurmuş beni bekliyor. Yenmişti hastalığını, kontrollerini bilerek aksatmış, “Kanser bu ölür mü? Uyur...” deyip duruyor. Hiç böyle görmedim ben onu; dedemin cenazesine giderken bile yavaş, sakin, kontrollüydü. Yaşlılık, ölümü normalleştiriyor mu acaba? Biz ölümü yakıştırıyor muyuz birilerine? Tuhaf... Ah teyze ! Biliyorum ben seni... Şimdi yüzünde alaycı bir bakış vardır senin. “Ohooo bu ne hâl yahuuu Mediha. Şimdiden gömdün sen beni ama. Git Allah aşkına sinir etme beni. Sızlanıp durma da canımı sıkma.” diyecek bir sigara yakacak. Uzun kahverengi saçlarında tek tük ak. Teyzem kime çekti böyle bilmem. Ailede en küçük teyzemin saçı bile bembeyaz. Büyümemiş benim teyzem, hep çocuk...

Otobüs terminaline geldik. Ucu ucuna yetiştik, en öne yerleştik. Elimizdeki eşyaları bagaja vermedim, bir çanta var zaten. Önüme yerleştirirken anemin ayaklarına bir baktım, botlarının biri başka diğeri başka. Beni bir gülme tuttu. Annem şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor, anlamadı niye güldüğümü. Gözleri ağlamaktan şiş, pörtlek pörtlek, mavi mavi baktı bana. Ayaklarını gösterdim. “Aaaa!” dedi. Gülmeye başladı. Kahkahaları arttıkça arttı. Sonra birden ağlamaya başladı. İçli içli... Şefkatle sırtına dokundum “Hadi anne” dedim. Sonra “Amaannn ağlasın, rahatlasın.” Oldubitti sevmem zaten insanlara böyle karışmayı. Üzülme, ağlama, sessiz olun, kahkaha atmadan gülün... Emir cümlelerini sevmem ben. Teyzeme de herkes “ölme” diyor şimdi.

Dedemin kırkı için beraberdik en son teyzemle. Mezarlığa gidiyorduk. Kuzenler, kalabalık... Çocuklar korktular mezarlıktan. En çok da bizim Nihal... Ee haklı, sekiz yaşında daha kuzenlerin en küçüğü, Eser dayımın tekne kazıntısı. Teyzem çok düşkün ya dayıma; çocuğunu da bir ayrı sever. Herkes gitti. Ben, Nihal ve teyzem kaldık. “Niye korkuyorsunuz güzel kızım? Şimdi ben gidip eniştenizin mezarının üzerine yatarım, bir güzel uyurum bile orda. Korkacak ne var?” demişti. Öyle boğazımda bir şey kalır gibi yutkunup kalmıştım. Nihal’in elinden tutup zafer kazanmış gibi evine girer gibi girmişti mezarlığa. Eniştem öldüğünde ben doğmamıştım ama herkes anlattığı için midir bilmem, gözümün önüne gelir sanki, üç gece mezarlıkta yatmış teyzem. Delirdi sanmışlar. Bu kız iflah olmaz, demişler. Kundaktaki bebeği bile

ikna edememiş onu eve gelmeye. Sonra ne olduysa Ufuk ağabeyim de gelip annesinin yanında kalmak isteyince kendine gelmiş teyzem de normale d6nmüş.

Yolculuk büt6n hüznüyle başladı. Karanlığın ardındakini görüyormuş gibi cama diktim gözlerimi. Őehirde çıkana kadar, ışıkların izin verdiği kadar manzarayı izliyorum. Tepemdeki ışığı yakıp okusam mı diye geçirdim aklımdan. Haftaya finallerim başlıyor. Geçen hafta derste hocamız Kemal Özer'in "Ağıt" Őiirini yorumlatmıştı. Teyzem gelmişti aklıma. Kocasının mezarında beklemekten gece yatısına geç kalan o kadın sanki benim teyzem. Çocuklarını unutup, kocasının mezarıyla evi arasında mekik dokuyan o kadın... Ne tuhaf... Annemi düşündüm. Biz her Őeyden 6nce geliriz annem için. Babamla ayrılar belki Şimdi ama birlikteyken de 6yleydi. etin, Őehir dışında bir üniversite kazandığında da hayal kırıklığına uğramıştı; günlerce uyumamıştı. Şimdi bu iki kadını karşılaştırıyorum da kim haklı bilmiyorum. Doğru hangisi acaba? İnsan içindeki doğruyu ararken tükeniyor...

Annem, ağlamalarının ardından omzumda uyuya kaldı. Gece büt6n otobüsü doldurdu. Arka koltuklardan bir iki çocuk ağlaması duydum, horlamalar... Kafamı otobüsün camına yasladım. Karanlığın örttüğü tarlaları, ağaçları, evleri görmeye çalıştım. Gecenin içinde hızla yol alan otobüsün hâkimiyetine bıraktım kendimi. Huzursuz bir uykuya teslim oldum.

Uzun beyaz bir elbiseyle eniştemin mezarının önünde bekliyor teyzem. Elinde eniştemin oyduğu o ahşap tepsi var. Teyzemin yüzünü işlemişti. Üzerinde bir fincan kahve var. Yanına gidiyorum. Bakmıyor bile yüzüme. Görmüyor beni. Dokunmak istiyorum, sarılmak... "Teyze, çok özledim. Sarılabilir miyim?" diyorum. Teyzem, tepsiyi mezarın yanına bırakmış. Birden gözden kayboluyor. Dedemin mezarına doğru gidiyorum... Ağlıyor. "Senin yüzünden... Senin yüzünden öldü. Neden ah ettin baba? Niye?" diyerek hıçkırıklara boğuluyor orada.

Yüzüme sabahın ilk ışıklarının gelmesiyle uyanıyorum. Terlemişim. Rüyayı düşünüyorum. Annemin başı omzumda hâlâ, uyuyor. Kaç gecedir uyumuyordu. Dedemi de kaybettikten sonra daha da korkak oldu. Ben biraz doğrulunca uyandı. Gözlerini hemen açamadı. Birkaç kez açmaya zorladı. Pes etti. Gözlüklerini istedi. Ayağımın hemen ucunda yerdeki çantasına uzandım. Takınca rahatladı. Ben de rahatladım. O gözleri ben de 6yle kıpkırmızı, yaralı görmeyi istemiyorum. İnsan ruhu işte, görmeyince sorun yok sanıyor. Hatta zorla "Ooo... Çok havalı oldunuz Mediha Hanım'cığım." dedim. Dudağının kıyısında bir çizgi istemsiz ama nezaketle oynadı.

Otobüs terminale girerken birbirimize baktık, az sonraki karşılaşmayı düşünüp aynı anda heyecanlandık. Önümdeki sırt çantasını kucağıma aldım. Hafif yan döndüm. Aşağıya baktım, dayımı gördüm. Gece Elif’le mesajlaşmıştım. Belli ki konuşmuşlar. Karşılama gelmiş bizi. O da bakınıyor otobüse. İner inmez sarıldık birbirimize. Ne zaman bir kayıp yaşasak sarılıyoruz birbirimize. Kayıplardan az önce ve sonra sarılıyoruz. Dedemin cenazesi için geldiğimizde yaşamıştım en son bu anı. Dayımın bembeyaz gür saçlarının, gülen yüzünün ışıltısıyla gece yolculuğunun karanlık kasvetli havasını hemen terk ettik. Bu yüzde, beni mutlu eden bir şey var. Umut gibi dayımın yüzü. Annemin yüzü hep kederli oysa. Yüz çizgileri... Gülerken bile ağlar gibi benim annem. Yazık... Benim yüzümde anneme benziyor. Kızlar annelerinin kaderini yaşarmış diye biliyorum ama kederini de taşırılmış meğer. Annelerine bir süre sonra ağır gelen kederi taşırılmış bile isteye, seve seve...

Sarılmalar bitti. Dayımın yüzüne bakıyorum. Kaybettiğim bir şeyi arar gibi. Yok... Umudu göremiyorum. Gözlerin ferî gitmiş. Kıpırmızı. Teyzeme üzülüyor belli. O, bütün bu hüznün umutsuzluğun içinde bile parlardı oysa. Elimdeki çantaya uzanıyor. Annem, “Eser, bak bir şey var. Ölümü öp söyle. Çok mu ağırlaştı? Hastanede mi?” Dayımda kararlı bir sessizlik. Birden, “Ufuk da geliyor Amerika’dan bir iki saate burda olur.” deyip konuyu değiştiriyor. Ağlayacak neredeyse. Elini omzuma atıyor, ben de beline sarılıyorum. Sırt çantamın ağırlığına dayımın perişanlığı eklenince neredeyse yürüyemez duruma geliyor. Gece mesajlaştık Elif’le. Teyzem solunum cihazına bağlanmış. Tek başına nefes alamıyor artık. Dayım doğru hastaneye götürüyor bizi. Annem... Ona bir şey anlatılamıyor. Güçlü olmak yine bana düşüyor. Tansiyonu, kalbi, ağlamaları...

Hastanenin sevmediğim o bilindik kokusu burnumu yakıyor. Ne tuhaf oysa bazı kokular nasıl da mutlu ediyor beni. Yüzümü buruşturuyorum. Koridor uzun, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi. Yürürken yanlarda boylu boyunca uzanan camdan yansımanı görüyorum. O an, yüzümü bir yapbozun yanlış dizilmiş parçalarının uyumsuzluğunda görüyorum. Korkuyorum. Dayım ve annem yavaş yavaş upuzun koridorda bir beyazlığa doğru gidiyorlar. İlerle-yemiyorum ben. Az önce karşılaştığım yüz kimindi öyle? Teyzem beni böyle görmemeli. Annem kimin omzunda ağlayacak. Bu omuzları dikleştirmeliyim. Dayım arkasına bakıyor, el işaretleriyle bir şeyler anlatıyorum. Kafasını sallıyor. Kahve almak için kantini bulmalıyım.

Kahve iyi geliyor. Burnumdaki o kokuyu bir nebze olsun siliyor. Az önce geçtiğimiz koridora yeniden dönüyorum. Teyzemin yattığı bölüme geliyo-

rum. Hemşireye fısıltıyla teyzemi soruyorum. Hemen önümdeki camlı bölümü gösteriyor. Ben içeriyi net göremiyorum ama onlar dışarıyı görüyor olmalı. Odanın camından annemin ve dayımın gölgelerini görüyorum. Kahveyi hızla yudumlayıp bitiriyorum. Son bahanem de bitince olduğum yerde kalakalıyorum. Gölge oyunu izler gibi fakat neşenin aksine bir hüznü oynuyor gölgeler. Belli ki sonunda gülmeler yok. Hayalbazın acı sözlerini duyar gibiyim... Hemşire nazıkçe sırtıma dokunuyor “Girebilirsiniz pek iyi iki gündür. Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum sonunda. Yatakta incecik bir kadın bedeni... Sanki başkası, tanınmaz durumdaki bedenine aldırış etmeden aynı gülümsemeyle yüzüme bakıyor, elini uzatıyor. Yeni uyanmış. Hepimizi aynı anda görmüş oluyor. Gidip tutuyorum bir deri bir kemik kalmış o uzun parmaklı beyaz narin ellerini. İnsan doğarken büyürken yavaş yavaş oluyor da değişim, ölürken niye böyle koşar gibi diye düşünüyorum. Eğiliyorum yere; gözlerimiz aynı hizada olsun istiyorum, çocukken bana yaptığı gibi.

Annem iki çift laf etmeden ayakkabılarını gösteriyor. Teyzemin ağzının kenarında belli belirsiz bir kıpırdanma... Dayımın ağzını bıçak açmıyor. Annem de susuyor ama hareketleri dolduruyor odayı. Çantasını karıştırıyor, bir şey arıyor, sonunda bulup çıkarıyor. Neşeyle avucundakini gösteriyor. Teyzemle çocukken oynadıklarını söylediği topaç bu... Çetin’le ben de oynadım bu topaçla hatta. Bizim pek ilgimizi çekmemiştir. Onu neşelendirmek istemiş olmalı. Hiç huyu değildir böyle sürprizler. Topaca sarılı ipi çekiyor. Teyzemin yattığı odanın pürüzsüz beyaz kaygan zemininde dönüyor topaç. Teyzemin başı narince yana düşmüş -yere- topaca bakıyor, hafif gülümsüyor. Topaç dönüyor, dönüyor bir süre sonra yavaşlayarak yan yatıyor. Sesi bütün odayı dolduruyor...